

Venir a dir

Del verb *venir* pot dependre un infinitiu introduït per la preposició *a*. El Diccionari Fabra no preveu aquesta possibilitat i la Gran Enciclopèdia es limita a indicar-la amb els tres exemples següents: *Vols venir a passejar? Algun dia et vindré a veure i Vindré a sopar a casa teva quan surtis de treballar.* Tanmateix, ens podem adonar fàcilment que una frase com *El secretari ens va venir a dir que no ens necessitava* pot ésser usada, o interpretada, amb dos significats diferents: que el secretari es va presentar, al lloc on érem, per dir-nos que no ens necessitava, i que el secretari, amb les paraules que ens va adreçar, amb més o menys circumloquis, ens va dir, en conclusió, que no ens necessitava. En el primer cas el verb *venir* té el seu sentit normal, i la frase, per tant, és anàloga a la dels exemples de l'Enciclopèdia que hem transcrit, i en el segon el conjunt *venir a dir* forma com una perífrasi amb la qual s'expressa que sense que es realitzi pròpiament l'acció expressada per l'infinitiu se'n realitza una altra que té, de fet, la mateixa eficàcia, o que produeix el mateix efecte. Convé veure, per tant, si és admissible aquest ús del verb *venir*.

Cal dir, en primer lloc, que trobem usat el verb *venir* més la preposició *a* i un infinitiu amb un valor que no difereix gaire del d'aquest infinitiu: *Els progressos d'avui vénen a sumar-se als d'ahir, com els de demà vindran a sumar-se als d'avui* (P. Fabra, *La llengua catalana i la seva normalització*, pàg. 139); *...modificadors del verb ni de cap mot de la proposició a la qual vénen a afegir-se* (P. Fabra, *Gramàtica catalana*, 1956, pàg. 84). En els exemples següents, el conjunt que comentem té, potser, un valor de transició: *Tot això ve a dir que...* (G. Ferrater, *Pròleg a Els lloms transparents*, pàg. 8); *...el període dels que només al·ludeixen, com ve a definir Ortega y Gasset* (C. Riba, *Llengua i Literatura*, pàg. 49). I, en els dos exemples restants, *venir* més un infinitiu introduït per *a* té ja el valor que hem assajat de definir en el paràgraf anterior: *Davant dels seus jutges (Sòcrates) vingué a dir...* (C. Riba, *Op. cit.*, pàg. 51); *...conjunts que vénen a ésser com temps perífràstics del verb que està en infinitiu* (P. Fabra, *Gramàtica catalana*, 1956, pàg. 87). Veiem, doncs, com aquestes perífrasis amb el verb *venir*, regint els infinitius *dir* i *ésser* i els altres de significació anàloga, es veuen avalats per l'ús que n'han fet alguns dels nostres lingüistes més qualificats.